

Nem akart gondolkodni, rögtön, nyomban. bután és öntudatlanul aludni akart. Hogy el ne szólja magát és el ne árulja a boldogtalanságát. Igen, azonnal el akart aludni, mert kétségbe volt esve, hogy nem mennek el Pestre és rettentő önvád és önutálat gyötörte, hogy ezen kétségbe tud esni. Mert érezte és bánta, hogy milyen nagy baj az, ha valami történik az életben, amely a férfit boldoggá teszi és az asszonyt boldogtalanná. Ez a tragédia szomorú kezdete. Surányi Miklós.

RABOK.

*Ahol laktam,
minden reggel rabok haladtak
hajszolt ütemre, fegyverek között.
Mindig pár furcsa, emberarcú rom,
talpuik alatt sikoltozott a hó,
mögöttük villámlott az űrszurony.
Gombon babrált
és fáradt súllyal meglendült a kéz.
S láttam:
egyik a templom-csúcsra visszanéz.
Aztán síkátor-csendbe fult a trapp.*

Rab voltam én is, téli munkarab.

*Aztán száguldó lobogóival
megérkezett a tavaszi vihar.
Valahol gátat robbantott az ár,
hidat rabolt.*

*A riadóval száz patak-herold
rohant:
száz végtelenbe villanó sugár.
A ragyogó út csattogó hűvén
végigtáncolt egy szabadult csikó,
holló-nyakán hanyatt-esett a fény.
S láttam az ölyvet, az azur-királyt,
a nap felé
mámorosan körözve szállt!
Amerre mentem tűz játszott velem,
s mind nőtt a tűz
s minden reggelre nőtt a félelem,
hogy a láz egyszer oly forrón fut át:
ha rabok jönnek, részegen lerontok
s letépem róluik a daróc-ruhát!*